

SFK ORION

FANZIN č. 56

OK NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč – Zrkadlový kláštor

Conan sa pomaly prechádzal po chrámovej miestnosti a snažil sa držať čo najďalej od zvláštneho obrazu, ktorého kontúry teraz iba tušil kdesi v šere. Tam, do zadnej časti siene svetlá fakiel celkom nedosiahli.

Ten obraz bol zlý. Vyžarovalo z neho niečo, čo Conan nevedel presne popísať, ale určite vedel, že to má veľa spoločné s temnou mágiou. Stretol sa s ňou mnohokrát, ale ešte nikdy k nej nebol tak blízko, nikdy na neho neoplývala tak, ako práve tu. Hoci bolo v chráme dosť teplo, vždy keď mu zrak zablúdil na onú podivnú maľbu, prebehli mu telom zimomriavky a vlasy na zátylku sa mu zježili. Už dávno obanoval, že prijal túto službu. A muži zo Slobodného bratstva, ktorým velil, mu tiež neblahorečili, hoci žold bol napodiv veľmi dobrý. Netušil síce, odkiaľ mnísi sídliaci v kláštore berú peniaze, ale ani ho to nezaujímalo.

Kláštor v Yannatare, jednom z početných mestských štátov Vendhye, bol mohutná stavba z červeného granitu. Vysoké múry sa čneli k oblohe a keď na ne zasvietilo zapadajúce slnko vyzerali ako by boli postavené z jedného obrieho kusa rubínu.

Tajomný obraz, ktorý Conana tak znepokojoval, sa nachádzal v jedálni kláštora. Mníchov v kláštore pribúdalo a opät rozhodol, že jedáleň treba rozšíriť. Mnísi teda zbúrali jednu koncovú stenu jedálne a za ňou na svoje prekvapenie narazili na ďalšiu. A na tej stene našli obraz, ktorý ich takmer pripravil o rozum. Teda hlavne opáta, ktorý okamžite pochopil, čo je tá freska znázorňuje. Miestnosť nechal uzavrieť a prísne strážiť. Nikto z mníchov sa však nechcel k jedálni ani len priblížiť a tak musel opät najat ľudí zvonka. Skupina ozbrojencov, už na prvý pohľad skúsených bojovníkov, ktorá práve dorazila do mesta mu prišla náramne vhod. Prácu prijali, bodaj by nie za taký žold, ale už čoskoro to oľutovali.

Conan sprvoti nechápal, prečo majú strážiť nejaký obraz, ale postupne mu to dochádzalo. Ten obraz nesmel nikto vidieť. Teda presnejšie, ako mu vysvetlil opät, niektorí ľudia ho nesmeli vidieť. Jemu a jeho mužom pohľad naň neublíži a ani z neho nič nebudú mať, pretože mu nerozumejú. Ale sú ľudia, ktorí by dali poklady sveta za to, aby sa naň mohli pozrieť. Obraz vraj obsahuje nejaké tajomstvo a to musí za každú cenu ostať zachované.

Conan už obraz poznal naspamäť. Trávil v jeho blízkosti takmer celý čas. Prakticky v tej prázdnej jedálni býval, opúšťal ju len sporadicky a aj to iba nakrátko, pretože nikto z jeho mužov nebol ochotný do nej vstúpiť. Opät však trval na tom, že stráž musí byť aj v samotnej miestnosti.

Obraz znázorňoval akýsi bojový výjav, ale jeho aktérmi zjavne neboli ľudia. Bol to boj medzi nejakými bohmi a démonmi. Traja bohovia, aspoň v jeho predstave, boli bytosti podobné ľuďom, mimoriadne vysokého vzrastu. Len tak, vo vlastnej predstave odhadol, že keby títo skutočne existovali v jeho svete, museli by byť vysokí dvanásť, možno až pätnásť stôp. Boli štíhli, oblečení mali zvláštne plášte popísané znakmi úplne neznámeho písma, ktoré však nepredstavovali nijaké slová či vety. Na hlavách mali bohovia vysoké, špicaté prilbice.

Démoni, tak isto traja, sa na ľudí nepodobali ani trochu. Boli to skôr nejakí križenci levov a hadov, každopádne bytosti, s ktorými by sa človek určite nechcel stretnúť. Aj oni mali na svojich takmer groteskných telách akési pláštiky pokreslené rovnakými znakmi písma, ako bohovia.

Z obrazu nebolo zjavné, kto v boji vyhráva či prehráva. Bohovia držali v rukách dlhé meče so zvlhnutou čepeľou a malé okrúhle štíty. Od tých sa odrážali nejaké magické lúče, ktoré démoni vystreľovali zo svojich očí. Boj sa zdal nerozhodný.

Conanovi sa to najprv zdalo čudné. Čo môže byť také nebezpečné na obyčajnej freske? Veď podobných obrazov videl po celej Hyborii plno, boli snád' v každom

chráme či kráľovskom paláci. Panovníci často a radi takto spodobovali svoje úspechy a víťazstvá. Ale potom, keď prvý raz pristúpil bližšie k obrazu, pocítil akoby sa mu do tela zapichávali drobučké ihličky, prenikali pancierom a zarývali sa až do špiku kostí. Bol to desivý pocit a Conan okamžite odskočil nabok. Ale nech bol kdekoľvek, hoci aj na druhej strane jedálne, ten pocit mal stále. Z toho obrazu vyžarovalo zlo priam hmotné, ale z čoho mohlo pochádzať, to nevedel. Ako človek z divočiny však mal pred kúzľami podvedomý rešpekt a vedel, že je lepšie držať sa od nich čo najďalej.

Zrazu spozornel. Jeho vlčie inštinkty ho upozornili, že niečo nie v poriadku. Stuhol na mieste a započúval sa. Keď doznela tichá, slabá ozvena jeho vlastných krokov, rozhostilo sa sieňou hrobové ticho.

Ticho! Nie, nemalo tu byť úplné ticho! Hore na galérii nad jedálňou tiež prechádzali strážne. Ich kroky počul podchvíľou, boli síce tiché, ale pravidelné. Teraz nepočul nijaké. Neveril, že by jeho muži zaspali na stráži alebo ju len tak opustili.

Vrznutie pántov na dverách do jedálne bolo sotva počuteľné pre obyčajného človeka, ale Conanove zmysly boli v tej chvíli napnuté do krajnosti. Vytasil meč a bleskovo sa otočil. To mu zrejme zachránilo život, pretože letiaca smrť bola ešte len na ceste k nemu. Inštinktívne nastavil meč a rotujúci kovový predmet doň narazil so silným cinknutím. Bola to šesťcípá hviezdica, aké videl u Čiernych bojovníkov v Kithaji. Vzápätí zazrel ďalšie, presnejšie len ich odlesky vo svetlách fakiel. Prikrčil sa, ale jedna hviezdica mu škrtla o priblu, ďalšia preletela pomimo a jej cingot zaznel kdesi z tmy. Štvrtá zasiahla ramenný chránič, ale ten bol z tak pevného plechu, že sa od neho len neškodne odrazila.

Vydal bojový výkrik Cimmerčanov a vrhol sa vpred, hoci svojich protivníkov sotva videl. Ak sú to naozaj Čierni bojovníci z Kithaja, možno to bude jeho posledný boj v živote, ale aspoň umrie s mečom v ruke a so čťou.

S prvým nepriateľom sa zrazil takmer len náhodou. Meče do seba narazili, ale vzápätí sa preukázala Conanova silová prevaha. Sok ho zrejme podcenil a vzápätí na to doplatil. Conanov meč nezadržal a ten pokračoval až k jeho hlave, ktorá mu po dopade aquilonskej čepele pukla ako zrelý melón.

Zvyšní traja protivníci zasypali Conana lavínou úderov a on ich odrážal skôr inštinktívne, než vedome. Tenké čepele kithajských šabiel mu narážali do chráničov na krku i hrudi a on cítil, že nemá inú možnosť ako pomaly ustúpiť. Urobil rýchly skok dozadu, čím protivníkov mierne zmiatol a jedného vyviedol z rovnováhy. Kithajec zakolísal, mávol mečom do prázdna a to sa mu stalo osudným. Conan rovnako rýchlo poskočil vpred a jedinou ranou mu odťal hlavu.

Lavína úderov prestala. Poslední dvaja Kithajci si zrejme uvedomili, že majú proti sebe oveľa silnejšieho protivníka, než si pôvodne mysleli. Začali okolo Conana pomaly krúžiť ako supy kým sa vrhnú na zdochýňajúceho koňa, ale Cimmerčan tento spôsob boja poznal a vedel ako z neho. Počkal, kým sa muži dostanú do jednej roviny súbežnej s veľkým stolom, za ktorým bežne sedávali mnísi, otočil sa na opätku, vyskočil naň a rozbehol sa smerom k jednému z Kithajcov. Ten čosi podobné nečakal, rýchlo sa pokúsil Conanvi podseknúť nohy, ale ten bol na to pripravený. V behu vyskočil, nechal sokovu čepeľ preletieť popod chodidlá a v letku Ťal mečom smerom dolu. Zasiahol Kithajca do hlavy iba špičkou meča, ale aj to stačilo. Muž sa bez hlesnutia zrútil na podlahu.

Štvrtý Kithajec už nezaútočil hoci ho Conan k tomu vyzval. Odhodil meč a zo záhrenia vytiahol asi stopu dlhú dýku, aby si ju vzápätí vrazil až po rukoväť do srdca. Bol mŕtvy skôr, ako dopadol.

V tej chvíli sa dvere na jedálni rozleteli naplno a dovnútra vtrhli štyria bojovníci zo Slobodného bratstva s tasenými mečmi.

„No konečne!“ – zvolal Conan a zle na nich zagánil. – „Kde ste boli tak dlho?“

„ Nieкто nám zvonka zablokoval dvere na izbe, kde sme spali. Počuli sme ťa vykriknúť, ale nemohli sme von. Museli sme dvere presekať.“

„ Kde sú ostatní, tí strážili hore?“

„ Sú mŕtvi! Všetci! Tí, čo boli na galérii, aj tí vo vstupnej hale.“

„ Do pekla! Zavolajte mi opáta!“ – zavelil Conan, ale už vlastne ani nemusel. Opát práve vchádzal do jedálne nasledovaný tromi mníchmi. Ale tí dovnútra nevstúpili, ostali pri dverách.

„ Prestáva sa mi to tu páčiť!“ – zvolal Conan. – „ Mám pocit, že si nám nepovedal všetko!“

„ Upozorňoval som vás, že táto služba môže byť nebezpečná!“ – odvetil opát ticho.

„ To áno, ale nikto nám nepovedal, že tu budeme mať dočinenia s týmito Kithajcami.“

„ To som nevedel ani ja. Tušil som, že niekoho pošlú, aby nenapadlo ma, že práve týchto.“

„ Kto? Kto ich poslal? Hovor, a všetko, lebo sa okamžite zbalíme a odchádzame!“

Aj v matnom svetla fakiel bolo vidno, ako opát zbledol a roztriasol sa. Ale rýchlo sa spamätal a začal.

„ Títo Čierni bojovníci sú tiež len žoldnieri, ktorí sa dávajú najímať...“

„ Poznám ich, stretol som ich v Kithaji, viem čo sú zač!“

„ Určite si ich najali vyznávači Garudu, boha zla, aby získali tento obraz.

„ Akoby ho mohli celý odniesť? Však je namaľovaný na stene.“

„ Takto!“ – odvetil opát a začal prehľadávať mŕtvoly Kithajcov. Až u tretieho našiel to, čo hľadal. Bola to lesklá kovová platnička veľká päť krát desať palcov. Po okrajoch mala rad malých bielych drahokamov, ale či to boli diamanty, to Conan nepostrehol. Opát ju vzal opatrne do rúk, prišiel bližšie k obrazu a platničku naň namieril plochou vpred. Čosi zašomral, sieň na okamih ožiarilo jasné svetlo a potom sa vrátil ku Conanovi, ktorý mal ešte stále mžitky pred očami.

„ Čo to, pri Cromových diabloch, bolo?“

„ Magické svetlo! Pozri!“ – podal platničku do rúk Cimmerčanovi a ten na ňu neveriacky hľadel. Na platničke bol obraz zo steny, síce zmenšený, ale zato dokonale verný do posledného detailu. – „Nepotrebovali odniesť celú stenu, stačilo im toto.“

„ Pochopil som, ale stále neviem, ako je to s tým bohom zla.“

„ Nedal si mi dopovedať!“

„ Prepáč! Pokračuj.“

Opát sa zhlboka nadýchol a potom, hoci len ticho a zjavne nerád, prehovoril.

„ Bolo to pred stovkami rokov, keď došlo k vojne medzi Garudom a Asurom. Bohovia vedia byť nesmierne márnomyseľní a závistliví. Hlavne tí naši, vendhyjskí. Neustále proti sebe bojujú hoci by vôbec nemuseli. Málokedy však bojujú priamo jeden proti druhému, vždy to za nich robí niekto iný. Vtedy pred stáročiami to tak bolo tiež. Na Asurovej strane bojovali obri – hajakovia, na strane Garudu démoni – vasrijovia. Ten obraz je práve výjav z tej vojny. Boj bol dlho nerozhodný, ale potom Asuro našiel spôsob, ako Garudu poraziť.“

„ Aký spôsob?“

„ Za všetkým hľadá ženu, Conan. Asuro vedel, že Garuda je posadnutý krásnymi ženami a tak mu jednu poslal. Samozrejme, Garuda netušil, že je to dar od Asura a tá mu už po prvej noci naliala do vína jed, ktorý jej dal Asuro. Vedel, že to jeho brata nezabije...“

„ Brata?“ – vyhrkol Conan. – „Oni sú bratia?“

„ Iste! Všetci vendhyjskí bohovia sú bratia a sestry. Všetci sú deťmi veľkého Ráhamu, Otca bohov. Ale aby som dokončil. Jed Garudu nezabil, iba ho omráčil a uspal. Vasrijovia, ktorí ostali bez pána sa rozprchli a nechali Garudu napospas

víťazovi. Asuro zanesol spiaceho brata do podzemnej skrýše a tú zavrel kúzlom tak, aby sa z nej už nikdy nedostal.“

„A čo s tým má tento obraz?“

„Všetko! Na prvý pohľad obyčajná maľba, ale iste si si všimol písmená na pláštach jednotlivých postáv.“

„Všimol, ale také písmo nepoznám.“

„Ani ja, ale i tak som prikázal, že ten obraz nesmie vidieť nikto cudzí. Tie písmenká obsahujú zašifrovaný text – text zaklínadla, ktoré jediné dokáže otvoriť Garudovo väzenie. Isté znamenia nám dali najavo, že boh zla sa nedávno zobudil a rád by sa dostal na slobodu, aby sa pomstil bratovi.“

„Aké znamenia?“

„Napríklad úplne znenazdajky vybuchla sopka Fajshá Déví, ktorá spala celé stovky rokov, v oblasti južne od mesta Mazdár došlo k silnému zemetraseniu, ktoré ho zrovnalo so zemou.“

„To sa predsa stáva.“

„To áno, ale v Mazdare nikdy predtým zemetrasenie nebolo. Nie, Conan, toto nie je len tak! Garuda sa hnevá! A chce von!“

„A sú ľudia, ktorí by mu v tom chceli pomôcť.“

„Stále má svojich vyznavačov. Nie je ich veľa a žijú v utajení, ale práve to je na nich to najnebezpečnejšie – nikto nevie, kde sa ukrývajú a čo chystajú.“

„Myslím, že teraz to už vieme. Chcú sa zmocniť obrazu, rozlúštiť text zaklínadla a otvoriť Garudovu skrýšu. Ale nechápem, prečo to neurobil už ten človek, ktorý ten obraz namaloval.“

„Bol to obyčajný smrteľník. Odpadlý Asurov kňaz. On však tie znaky nenakreslil. Keď obraz dokončil, znaky sa tam zrazu zjavili samé od seba. Nevytvoril ich človek, ale nejaká tajomná sila.“

„Ale odkiaľ sa Garudovi uctievači o obraze dozvedeli?“

„Správa o jeho objave sa rýchlo rozšírila, hoci som dal prísny zákaz o ňom hovoriť. Ale robotníci, ktorí búrali stenu môj zákaz nerespektovali. Hlupáci!“

„A prečo ste ten obraz jednoducho nezničili?“

„Skúsil si sa k nemu priblížiť?“

„Aha! Rozumiem, čo chceš povedať.“

„Okrem toho, sotva by som našiel niekoho, kto by sa na to odhodlal. Mágia z toho obrazu doslova srší a ľudia z nej majú strach.“

„Nečudujem sa.“

„Nemysli si, bojovník, že sme to neskúsili. Hneď v prvý deň, ale ...“ – s tým opäť zdvihol meč jedného z Kithajcov a hodil ho smerom k obrazu. Zbraň zasvišťala vzduchom a Conan sám obdivoval silu a presnosť, s akou ju opäť hodil, ale zrazu sa meč zastavil vo vzduchu asi tak pol stopy od steny a potom s cvengotom dopadol na dlažbu.

„Vidíš? Ten obraz sa bráni! Nedá sa zničiť! Skúšali sme to aj z opačnej strany, od dvora, ale mágia presakujem aj cez stenu.“

„A tá predná stena? Ako ju dokázali postaviť?“

„Mágia obrazu sa obnovila vo chvíli, keď sa Garuda zobudil. Keď ju stavali, Garuda spal a obraz bol neškodný. Presnejšie, nikto dovtedy nevedel, čo ten obraz znázorňuje. Až po istom čase ho zbadal jeden múdry muž, ktorý sa náhodou zastavil v kláštore a ten prezradil vtedajšiemu opátovi, čo to vlastne majú na stene. Opäť sa vtedy strašne preľakol, ale ani on sa neopovážil na obraz siahnuť. Radšej dal vystavať tú prednú stenu. Bolo to pred takými tristo rokmi. A medzičasom sa na obraz úplne zabudlo. Zišiel z očí, zišiel z mysle. Staré záznamy, v ktorých sa o ňom písalo sa zničili alebo stratili. Ostal len jediný, v kláštornej kronike. Viem len to, čo sa v nej píše.“

„Škoda, že si sa do nej nepozrel ešte pred tým, ako si dal príkaz zbúrať tú stenu!“

„To mi radšej ani nehovor, budem si to dlho vyčítať.“

Odzrazu miestnosťou zaznel hlas jedného zo žoldnierov, ktorí mali odpratať telá Khitajcov.

„Conáááán! Tento žije!“

Conan a opát sa prudko otočili a utekali k miestu, kde dvaja bojovníci držali telo Kithajca, ktorého Conan zasiahol špičkou meča do hlavy. Bol si istý, že muž ten úder neprežil, ale mýlil sa. Muž ticho postonával, snažil sa otvoriť oči, telom mu prebiehali trhavé pohyby.

„Položte ho na stôl!“ – prikázal opát a vojaci to urobili. Opát mu opatrne prezrel ranu na holej hlave. Už dávnejšie prestala krváčať. Nebola príliš hlboká, lebka mohla byť poškodená, ale nepraskla úplne.

Vendhyjskí mnísi boli v celom svete známi ako vynikajúci lekári a liečitelia. Liečivá sila ich ducha vraj dokázal prekonať aj ťažké choroby. Aj teraz Conan a jeho muži len neveriacky krútili hlavami, keď videli, ako opát priložil dlane na ranu po meči, trhavé pohyby, ktoré zmietali telom zrazu ustali, muž prestal stonať a pomaly, pokojne otvoril oči.

„Kto si?“ – opýtal sa mních. – „A kto ťa posielal?“

Khitajec vydal niekoľko neartikulovaných zvukov. Očami začal rýchlo prebiehať z jedného na druhého a potom úplne nečakane vyskočil. Conanova pevná ruka ho však nemilosrdne pribila naspäť k stolu.

„Héééj, kam že, kam?“ – zručol na neho Conan ale muž mu neodpovedal. Z úst mu vystrekli krvavé sliny a po krátkej chvíli sa zmenili na pramienok čistej krvi. Cimmerican ho pustil, opát mu nasilu otvoril ústa a zdúpnel. Khitajec ich mal plné krvi a začal sa dusiť. Rýchlo ho spoločne otočili na bok, aby mu tekutina vytekla, ale nepomohlo to. Conan vedel, čo to znamená. Keď bol nedávno v Khitaji, stretol sa tam s týmito fanatickými vrahmi. Radšej umreli, než by mali niečo vyzradiť. Ak sa nemohli zabiť inak, prehryzli si vlastný jazyk a vykrváčali do úst.

„Tento nám už nič nepovie!“

Opát urobil nad nebohým telom cudzinca niekoľko znamení a zamrmlal nejakú krátku modlitbu. Bola to jedna z vecí, ktorým Conan v tejto zvláštnej krajine nerozumel. Viera týchto ľudí prikazovala odpúšťať aj tým, ktorí im veľmi ublížili. Títo ľudia nepoznali pomstu.

Conan pokynul, a jeho muži odniesli telo Khitajca von. Nikto z nich sa však už dnu nevrátil. Conan a opát kláštora osameli v potemnenej jedálni, zo šera sa na nich dívali tí pračudesní bohovia a ich nepriatelia démoni.

„No dobre!“ – prehovoril po chvíli Conan. – „Dajme tomu, že ten obraz sa nedá zničiť. Ale musí byť ešte nejaký spôsob, ako to kúzlo zlomiť. Čo sa v tej vašej kronike ešte o ňom píše?“

„Všeličo, ale neviem čo z toho je pravda a čo len mýtus. Iste, najlepšie by ho bolo zničiť, ale to sa dalo len kým sa nezobudil Garuda. Ďalší spôsob je, že niekto vyriekne to zaklínadlo. Nejaký obyčajný smrteľník. Tým ho celkom znehodnotí. Podľa toho, čo viem, sa toto zaklínadlo smie vyrieť len jediný raz, nesmie sa opakovať. Ak ho prvý vyriekne obyčajný človek, prestane pôsobiť. Ale ak ho ako prvý vyriekne čarodejník, Garuda sa otvorí a pán Zla sa dostane na svet. A nastane veľmi zlá doba.“

„Ale to by ho ten smrteľník musel poznať.“

„Presne! Potiaž je v tom, že nik nedokáže rozlúštiť tie znaky na obraze.“

„Ty ich asi nevieš prečítať?“

„Veď práve že nie. Viem len to, že sú zrejme znaky nejakej veľmi starej abecedy. Hľadal som nejakú zmienku o nej, ale v celej našej kláštornej knižnici som nenašiel

nič. Ale pravdu povediac, aj keby som niečo našiel, nič by mi to nepomohlo. Ten text je určite zašifrovaný a ja nemám kľúč, ktorým by sa text dal rozlúštiť.“

„A kto ho má?“

„To netuším. Možno ten, kto si najal tých štyroch zabijakov.“

„No, lenže nevieme, kto to je.“

„Určite niekto, kto ten prastarý jazyk dobre ovláda.“

„To je smola! Takto to tu môžeme trčať celé mesiace a roky a odrážať zbesilé útoky kadejakých pomätencov. Neskúsiš sa opýtať vášho orákula?“

„Skúšal som, ale sila kúzla naše orákulum úplne zničila. Stratilo všetky svoje schopnosti.“

„A nejaký iný čarodejník? Ten by vám nevedel pomôcť?“

„Nijakého sme nenašli, akoby sa zrazu všetci vyparili. Asi dostali strach. To kúzlo je prisilné.“

Opát sklamané zmĺkol a posadil sa na stoličku. Bolo na ňom vidno, že je stále sklesnutejší, tvár mal strhanú, oči podliate od nevyspatia, hábit na ňom len visel. Kliatba obrazu ho ničila telesne aj duševne.

Conan sa na obraz opäť zahľad a v duchu ho preklínal. Ale čím dlhšie hľadel na tie písmenká, tým viac mal pocit, že ich už niekde videl. A ak nie presne tieto, tak nejaké podobné. Slová opáta o tom, že o nich nič nenašiel ho príliš nevzrušili. Títo mnísi svoj kláštor prakticky neopúšťali, nikam necestovali, ich skúsenosti sa nedali s Conanovými ani omylom porovnávať. Conan by potreboval niekoľko rúk na to, aby zrátal krajiny, ktoré navštívil. A už vôbec by nedokázal zrátať mestá, paláce či chrámy, do ktorých na svojich cestách vstúpil. Je niečo iné listovať v starých grimoároch a niečo iné vidieť veci na vlastné oči. A tieto písmenká mu stále viac pripomínali niečo, čo už raz niekde videl. Nech si však namáhal pamäť akokoľvek, nevedel si spomenúť.

Opát po chvíli vstal, narovnal sa, predstúpil pred jedno zo strieborných leštených zrkadiel, ktoré viseli na stene neďaleko dverí a začal si naprávať hábit. Bratia ho takto nesmú vidieť. Pravidlá rádu boli neúprosné. Hábit bol vlastne jediným majetkom týchto kňazov a jeho nosenie sa riadilo prísnymi pravidlami. Jeho úprava bola presne stanovená a nikto sa od nej nesmel odchýliť nad určitú normu. Preto sa aj tento kláštor volal Zrkadlový. Zrkadlá tu viseli skoro na každom kroku, na chodbách, v modlitebniach, v knižnici, ba aj v kuchyni. Aj tu, v jedálni, ich bolo niekoľko, aby sa bratia mohli kedykoľvek presvedčiť, že majú hábit správne upravený a prípadne si ho dať do predpísanej podoby.

Opát skončil úpravu oblečenia a spokojne kývol hlavou. Áno, takto to má vyzeráť! Pobral sa ku dverám, ale zrazu ho zastavil Conanov hlas.

„Počkaj, ctihodný! Niečo ma napadlo.“

„Čo také?“

„Môžeš mi na okamih požičať tú magickú tabuľku, ktorú chceli použiť tí Khitajci?“

„Iste, ale načo?“ – opýtal sa opát, ale zároveň podával Conanovi žiadaný predmet. Ten sa zahľad na zmenšený obraz, potom ju otočil smerom k zrkadlu a skoro zaúpel. V zrkadle vyzerali písmenká úplne inak. A v tej chvíli si spomenul, kde ich videl.

„Pri Cromových diabloch! Že ma to nenapadlo skôr. To písmo! Veď to je obrátená podoba sidonskej abecedy!“

Opát na neho neveriacky hľadel, ale obraz v zrkadle ho presvedčil.

„Sidonskej? O tej som nepočul.“

„Skôr by som sa čudoval, keby si počul. Sidon je mesto v južnej Stygii. Staré, spustnuté mesto plné ruín a hadov, ale aj starých chrámov, ktoré akási neznáma sila drží stále pokope. Ani zub času si s nimi neporadí. A v tých chrámoch som videl presne toto písmo.“

„V Stygii? Veď tá je tisíce míľ ďaleko. Akoby sa sem dostali znaky stygijského písma?“

„To naozaj neviem, ale uvedom si, že stygijské hadie kulty sú nesmierne staré a v minulosti boli veľmi rošírené po celom kontinente.“

„Nikde som nečítal ani zmienku o tom, že by sa nejakí stygijskí kňazi vyskytovali tu, vo Vendhyji.“

„Ale? A čo ľudia Čierneho kruhu z hory Yimsha, ktorí zahubili vášho vládcu Bhundu Čanda? Ja sám som pomáhal jeho sestre zničiť ich. Preto určite viem, že to boli potomkovia Stygijcov, ktorí sem prišli pred vekmi, usadili sa tu a vykonávali svoje hadie kúzla.“

„Máš pravdu, na tých som celkom zabudol. Myslíš, že by mohli mať s týmto tu niečo spoločné?“

„No, ak mám byť úprimný, asi ani nie. Tieto kresby,“ – ukázal na obraz – „nemajú so stygijským umením nič spoločné. Oni kreslia svoje postavy úplne inak. Skôr by som povedal, že ten, kto vytvoril ten nápis, úmyselne použil obrátené znaky dávno zabudnutého písma práve preto, aby čo najviac sťažil jeho rozlúštenie. Hoci, na druhej strane mi potom nie je jasné, načo ich tam vôbec kreslil?“

„Poznáš Skélsku knihu?“

„Samozrejme!“

„Obsahuje veštby a proroctvá na tisíce rokov. V Skélskej knihe je určený osud tohto sveta, Conan. Nik sa jej nesmie sprotiviť, inak bude zatratený. A práve v Skélskej knihe sa píše o tom, že to zaklínadlo musí byť vyrieknuté, že raz príde človek, ktorý rozlúšti text a povie ho nahlas. V knihe sa však nepíše nič o tom, čo to bude za človeka – či obyčajný smrteľník alebo nejaký mág.“

„Zájdí ešte raz do tej vašej knižnice a hľadaj tam zmienky o Sidone. Možno niečo nájdeš.“

„Máš pravdu! Teraz už aspoň presne viem, čo mám hľadať.“

Opát odišiel a Conan rozostavil nové stráže. Urobil to, hoci svitalo a bolo málo pravdepodobné, že by sa cez deň niekto pokúsil preniknúť do kláštora. Mnísi sa pohybovali po chodbách celý deň s výnimkou povinných bohoslužieb, navyše sa všetci navzájom dobre poznali a bolo nemysliteľné, aby sa medzi nich votrel niekto cudzí v prestrojení. Okamžite by ho spoznali.

Conan si nechal priniesť z kuchyne jedlo a tiež veľký pohár zvláštneho, tmavého nápoja, po ktorom bol človek nadhlo mimoriadne čulý. Mnísi ho pítali vždy pred nočnými bohoslužbami, ktoré bývali dlhé a trvali neraz až do polnoci. Zaspáť počas nich však bol neodpušiteľný hriech, ktorý sa trestal okamžitým vylúčením z rádu. Nápoj mu síce chuťou i farbou pripomínal čierny atrament, ale dosť rýchlo si naň zvykol, a keď mu doň mnísi namiešali trochu sladkej šťavy z javorových kvetov, bol celkom chutný. Jeho názov si síce nedokázal zapamätať, ale ani to nepotreboval. Stačilo povedať, a mnísi vedeli, čo potrebuje.

Potom požiadal, aby mu priniesli pero a kus pergamenu, prisunul si jeden stôl bližšie k zrkadlu, otočil platničku a začal pozorne odpisovať znaky tak, ako ich videl v odraze. Jeho ruka bola síce oveľa viac zvyknutá na meč, než na husie brko, ale postupne sa mu podarilo odkresliť všetky znaky. Nevyzerali síce krásne, ale účel by splniť mohli.

Opát sa vrátil po niekoľkých hodinách, ale ani sa nepokúšal nadšenie.

„Našiel som to!“ – volal už od dverí. – „Chvíľu mi to síce trvalo, ale našiel som nielen celú abecedu ale dokonca aj ukážku textu v starom sidonskom jazyku. Pozri!“ – s tým podal Conanovi do rúk akúsi starú knihu viazanú v koži. Na jednej strane, kde

bola otvorená bolo niekoľko riadkov napísaných písmom, aké používali starí Stygijčania. Pod nimi bol prepis do vendhyjského jazyka.

„No, to už vyzerá zaujímavejšie. Ja som zatiaľ vytvoril toto.“ – s tým podal opátovi do rúk pergamen. Ten ho prebehol očami, potom ho priložil ku knihe a začal porovnávať jednotlivé písmenká. Všetko podrobne zapisoval na ten istý list, ale keď dokončil zistil, že nie je o nič múdrejší. Sitranraopekiranat...

„Zmysel to nedáva! A keby aj dávalo, tak tomu aj tak nebudeme rozumieť. Alebo snáď hovoríš aj po stygijsky?“

„Tak trochu, ale skôr tou stygijštinou, ktorou sa rozpráva teraz. Túto starú už dnes nikto neovláda ani v Stygii samotnej.“

„Hmmm, tak potom naozaj neviem, čo s tým budeme robiť. Jedoné, čo nám možno pomôže je to, že podľa knihy mali všetky starostygijské slová šesť písmen.“

Conan sa zamyslene zadíval na text. Zhluk písmen skutočne nedával nijaký zmysel, ale zároveň cítil, že už sú veľmi blízko rozlúšteniu celej záhady. Niečo mu našepkávalo, aby to teraz nevzdával.

Začal sústredene uvažovať. Doteraz to všetko bolo také jednoduché. Zrkadlový obraz! Všetko bol zrkadlový obraz. Čo ak aj toto...! Rýchlo schmatol pergamen so starým písmom a priskočil k najbližšiemu zrkadlu. Otočil listinu k nemu a zadíval sa na obraz. Vzápätí však len zlostne zašomral, keď si uvedomil, že toto už videl. Dostal sa na začiatok.

Sklamane zvesil ramená a vrátil sa k stolu, pri ktorom sedel rovnako sklamaný opát. Hodil pergamen na stôl a vzal do ruky knihu, ktorú opát priniesol z knižnice. Zadíval sa na tých pár riadkov starého písma a odrazu si všimol čosi, čo ho takmer donútilo vyskočiť na rovné nohy. Skutočne to bol zrkadlový obraz, ale trochu iný.

„Pozri!“ – ukázal opátovi. – „Posledné písmeno textu z obrazu na stene je presne také, ako prvé písmo textu v knihe. Predposledné ja také, ako druhé písmeno. Tretie od konca je také isté, ako tretie ...pri Cromovi! Sedí to!“

Opát rýchlo spočítal písmená textu v knihe a písmená zo obrazu na stene. Ich počet sa skutočne zhodoval. Rýchlo spolu porovnali ostatné písmená a nechceli veriť vlastným očiam. Text so steny sa plne zhodoval s textom v knihe, ibaže v obrátenom poradí písmen.

„Všemocný Asuro!“ – vykrikol opát. – „Však my sme text toho zaklínadla mali stále tu!“

„No čo narobíš. Pod lampou býva obvykle najväčšia tma.“

„Máš pravdu.“

„Predpokladám, že ten vendhyjský prepis vieš prečítať?“

„Samozrejme!“

„No tak ho prečítaj! Vyslov to prekliate kúzlo a zruš ho. Ty nie si mág, si obyčajný muž.“

„S radosťou!“ – odvetil opát, pritiahol si knihu bližšie, ale skôr ako prečítal prvé slovo zazneli zvonka desivé výkriky, do ktorých sa miešalo rinčanie zbraní.

„Ďalší útok!“ – vyskočil Conan, vytasil meč a rozbehol sa ku dverám, ale než k nim došiel, tie sa s rachotom rozleteli a do jedálne vstúpilo stelesnenie smrti. Démon z najhlbších končín pekla.

„Karmah!“ – zvolal opát a klesol na kolená. Conan si s hrôzou uvedomil význam tohto slova. Karmah bol vyslanec boha démonov Igurama. Nakoľko poznal vendhyjskú mytológiu, dal sa privolať mocným kúzlom a slúžil len tomu, kto to urobil.

Bol to obor, na výšku musel mať najmenej desať stôp, červená pokožka akoby mu horela. V rukách, ktoré sa hrúbkou takmer vyrovnali chrámovým stĺpom, držal dva desivé meče. Jediné, čo Conanovi ako tak dodalo odvahy bolo, že mu z nich odkvapkávali cícerky krvi. Ten si ich však ani nevšimol, boli pre neho menej ako

štipnutie komára pre slona. No boli dôkazom toho, že strážcovia než umreli, kládli odpor. Aj Karmah bol tvor z mäsa a kostí, ale zároveň si Cimmericčan uvedomoval, že proti nemu veľa šancí nemá. Môže ho nanajvýš na okamih zdržať. Len pevne dúfal, že ten okamih bude opätovi stačiť...

„Rýchlo!“ – zavolať na mnícha. – „Vyslov to!“

„Neopováž sa!“ – zadunel miestnosťou Karmahov hlas pripomínajúci hromobitie. Súčasne démon vykročil vpred. Conan sa mu postavil, ale démon ho len jednou rukou odsotil na bok ako handrovú bábku.

„Nikdy sa nestavaj medzi Karmaha a jeho koristiť, smrteľník!“ – zareval tak, že sa steny a strop jedálne zachveli. Potom pokračoval ďalej a jeho kroky duneli ako zemetrasenie.

Conan po údere od Karmaha narazil hlavou do steny. Obyčajného človeka by ten úder prinajmenšom omráčil, ale Conan sa dokázal silou vôle udržať pri vedomí. Rukoväť meča stále pevne zvieral v dlani. Potriasol hlavou aby si prečistil zrak a zbadal, že démon kráča k opätovi. Bol mu už otočený chrbtom a vôbec ho nebral na vedomie.

Cimmericčan vyskočil na rovné nohy, prebehol dva rýchle kroky a v behu z celej sily sekol netvora zozadu do ľavej nohy. Čepel ostrá ako britva presekla svaly a žily a zastavila sa na kosti. Démon zreval, zastal, prudko sa otočil a chcel votrelca udrieť. Ale Conan bol na to pripravený. Rýchlo sa uhol a prevalil sa na druhú stranu. Jeho meč síce ostal zaseknutý v rane na Karmahovej nohe, ale to už nebolo podstatné.

„Zavari...eithan...elanné!“ – znel opätov hlas a pekelníka to zjavne zmiatlo. Znovu vykročil, ale noha ho neposlúchla, podlomila sa mu a on sa zosul na podlahu. Mohutné telo pri dopade drvilo stoly i stoličky, záplava krvi z presekanej tepny zalievala podlahu, sála sa otriasala zúrivým revom.

Tento démon však nebol naučený prehrávať. Ešte nikdy ho nijaký smrteľník nezastavil. A nezastaví ho ani tento!

Opäť sa začal dvíhať na nohy, ale pohyboval sa už oveľa pomalšie a ťažšie. Ale predsa len sa k opätovi blížil. Conanom prebehla vlna paniky, rýchlo zdvihol meč, ktorý medzitým démonovi vypadol z rany a rozohnal sa k novej rane.

„Sakrif...mutteri...imilan!“ – pokračoval opät.

Rana dopadla na druhú nohu a démon sa opäť sklátil na podlahu. V páde sa však ešte stihol ohňať jedným zo svojich mečov. Conan úder zachytil, ale bol taký silný, že ho znovu odhodil dozadu. Niekoľko krokov sa šmýkal v krvavej kaluži až sa dostal takmer k troskám vchodových dverí.

Démon sa začal plaziť, ale strata krvi mu spôsobovala, že mu to išlo ťažko. Opät však už nemal kam ustupovať. Za ním bola už len stena s obrazom, z ktorého mal možno ešte väčšiu hrôzu ako z démona, ktorý po ňom naťahoval svoje pazúry. Karmah ho mal už už na dosah ruky.

„Tanari...kepoar...narzis!“ – zvolal posledné slová zaklínadla, zavrel knihu, odhodil ju nabok, zavrel oči a čakal na svoj osud.

Odrazu pocítil zmenu. To zvláštne, nepríjemné mrazenie, ktoré mu spôsobovala mágia obrazu prestalo. Otvoril oči a zbadal démona nehybne ležiaceho na podlahe. Strašné pazúriská boli od neho asi na pol stopy. Ohavné červené svetlo v jeho očiach rýchlo pohasínalo, z hrdla sa dral tlmený ston, aj ten po chvíli ustal. Karmah bol mŕtvy.

A mŕtva bola aj mágia obrazu. Opät sa otočil, priložil ruku na obraz a necítil nič. Conan, otrasený a celý krvavý pomaly podišiel k nemu a urobil to isté. Žiadne účinky však necítil ani on.

„Je po všetkom! Skončilo to!“ – zvolal opät, klesol na kolená a vzopel ruky k nebu, aby poďakoval veľkému Asurovi.

„Nie, ešte to neskončilo!“ – odvetil Conan, vybehol zo sály a o chvíľu sa vrátil sprevádzaný tromi mužmi z Bratstva, zrejme poslednými, čo prežili službu v kláštore. Každý zvieral v rukách ťažký čakan. Nepýtali sa na nič, jednoducho začali čakanmi rúbať do steny. Kusy pomaľovanej omietky lietali vo vzduchu a dopadali na podlahu. Onedlho sa k nim pridali aj kusy kameňov, z ktorých bola postavená. Rúbali zo všetkých síl, ktoré im ešte ostali a tak netrvalo dlho a celá stena skončila rozbitá na márne kúsky. Do jedálne preniklo jasné denné svetlo. Za stenou sa nachádzal vnútorný dvor kláštora.

„Tak! Teraz je po všetkom!“ – oznámil Conan opátovi a ukázal na hromadu kameňov. – „Keby som bol na tvojom mieste, tak by som ich pohádzal niekam do horských jazier alebo radšej do mora. Nech ich už nikdy nikto nenájde. A vy si zatiaľ môžete rozšíriť tú jedáleň, ako ste chceli.“

KONIEC

DISKUTOVALI SME, VIDELI SME...

LETNÉ DVD PROJEKCIE

JÚL 2008:

ZLATÝ KOMPAS

Roztomilá rozprávka na hranici fantasy, či presnejšie mestskej fantasy – nového žánru, ktorý sa začína stále viac presadzovať v literatúre i filme. Podobne ako Pán prsteňov aj Zlatý kompas vznikol sfilmovaním knižnej trilógie. Ale nie je ani zďaleka taký výpravný. Dievčatko, dvanásťročná Lyra sa v spoločnosti hovoriaceho ľadového medveďa, lietajúcich divožienok či vyslúžilého piráta vydáva na severný pól, aby oslobodila svojho kamaráta. Aby ho našla, musí sa naučiť používať čarovný predmet – zlatý kompas.

ZLATÝ KOMPAS (The Golden Compass), USA, 2007, 120 min., rež. Chris Weitz, hl.úl.: Dakota B.Richards, Nicolle Kidman, Daniel Craig, Eva Green, Sam Elliot, Ben Walker, ... *****

BEOWULF

Originálne zanimovaná, či skôr zdigitalizovaná verzia prastarej povesti o bojovníkovi Beowulfovi, ktorý sa stane kráľom, ale nesie so sebou veľké tajomstvo, ktoré sa mu po rokoch vráti a on s ním musí bojovať. Úžasné predstavenie aj pre veľmi náročných konzumentov fantasy žánru, podporené hviezdny obsadením a veľkolepými bojovými či trikovými scénami. Silný príbeh doplnený o skvelé nápady fenomenálneho anglického scenáristu a spisovateľa Neila Gaimana.

BEOWULF, USA, 2007, 114 min., rež. Robert Zemeckis, scenár: Neil Gaiman, hl.úl.: Anthony Hopkins, Ray Winstone, Angelina Jolie, John Malkovich, ... *****

AUGUST 2008:

HVIEZDNY PRACH

Opäť jedna vynikajúca mestska fantasy, na ktorej sa podieľal scenárista Neil Gaiman, a bolo to skutočne cítiť. Mládenec Tristan je beznádejne zaľúbený do svojej susedky. Ponúkne sa, že jej prinesie hviezdu, ktorá spadla z neba. Vydá sa za ňou do zakázaného lesa za Stenu a netuší, že sa dostane do tajomného sveta plného

čarodejníc, lietajúcich pirátov, mocichtivých princov. Skvelé nápady podporené slušnou dávkou príjemného humoru, ale aj strhujúce finále.

HVIEZDNY PRACH (STARDUST), VB/USA, 2007, 127 min., rež. Matthew Vaughn, scenár: Neil Gaiman, hl.úl.: Charlie Cox, Claire Danes, Michelle Pfeiffer, Robert De Niro, Petr O'Toole, Siena Miller, ... ****

300

Film s veľmi jednoduchým názvom, napriek tomu jeden z najväčších trhákov minulého roka. Zdigitalizovaná (podobným spôsobom ako Beowulf) verzia jednej z najznámejších udalostí gréckych dejín – bitka v priesmyku Termopyles. 300 bojovníkov zo Sparty vedených kráľom Leonidasom sa postavilo na odpor miliónovej armáde perzského kráľa Xerxesa. A boli by ju možno aj porazili celú, nebyť podlého zradcu. Skvele natočené, veľkolepé predstavenie o hrdinstve, priateľstve a oddanosti, o láske i zrade.

300, USA, 2007, 110 min., rež. Zack Snyder, hl.úl.: Gerald Butler, Lena Headey, Michael Fassbender, David Wenham, ... *****

P.S. Na tomto mieste mala byť reportáž s názvom PIKNICON 2008: part two. Ten sa však z dôvodu nepriaznivého počasia nekonal – každú augustovú sobotu ako na potvoru pršalo!!!

KOZMICKÍ ŠPIÓNI

(mesiac september v SFK ORION)

Vy, čo sledujete webovú stránku klubu a máte trochu v pamäti plán klubu na tento rok, ste asi prekvapene zdvihli obočie. Áno, na tomto mieste mala byť úplne iná téma. Mala sa volať „Poznámky k tvoreniu sveta“ a jej lektorom mal byť Janko Halás. Lenže ten to vzdal, necelé dva týždne pred termínom oznámil, že nemá čas sa tým zapodievať, lebo má plno iných povinností, a tak mi neostalo nič iné, len dať rýchlo dokopy náhradnú tému. Zvolil som si takú, čo mi je srdcu blízka, ale zároveň má veľmi blízko k astronautike – kozmickí špióni, alebo tiež stručná história výzvedných družíc. Je to téma pomerne rozsiahla, preto som si pripravil hneď tri prezentácie.

Obe kozmické supervelmoci od začiatku plánovali využiť kozmický priestor na sledovanie územia svojho protivníka. V prvý večer som predstavil programy vesmírnej špionáže v USA, a to od najstaršieho programu Corona, ktorý začal už na konci 50-tych rokov, cez programy ako Gambit, Big Bird, Hexagon, Kennan, Lacrosse, White Cloud, KeyHole, programy družíc včasnej výstrahy SENTRY, a MIDAS, až po najnovšie programy ako DSP, SBIRS, SBSS, Milstar či Milsat. Samozrejme, neobišiel som ani známu SDI – plán umiestnenia zbraní vo vesmíre. Ten síce zrušili, ale niektoré systémy sa vyvíjajú ďalej, napr. ABL – silný laser umiestnený na dopravnom lietadle. Podobný laser s názvom MIRACL bol vyskúšaný aj vo vesmíre – zo zeme vystrelili lúč, ten sa odrazil od zrkadla na družici LACE a zasiahol inú, cieľovú družicu vzdialenú tisíce kilometrov.

USA v priebehu rokov vypustili do vesmíru stovky špionážnych družíc, ktorými sledovali územie ZSSR a štátov Varšavskej zmluvy. Aj dnes, dávno po skončení studenej vojny, majú USA na obežných dráhach mnoho výzvedných družíc, ktoré sa však sústreďujú na tzv. darebácke štáty, podporujúce terorizmus – na území Afganistanu vyhľadávajú tábory Al-Kaidy, sledujú vyzbrojovanie Severnej Kórei alebo údadné úsilie Iránu o výrobu jadrovej zbrane.

ZSSR (neskôr Rusko) zo začiatku viedol vo vesmírnych pretekoch, ale už čoskoro sa začala prejavovať technologická prevaha USA, hlavne v mikroelektronike a

digitalizácii. Napriek tomu sú aj sovietske (ruské) programy špionážnych družíc zaujímavé. ZSSR vypúšťal všetky svoje vesmírne telesá pod názvom KOZMOS. Ale v jeho rámci sa uskutočnilo viacero veľkých programov špionážnych družíc. Napr. program Zenit, Jantar, Celina, družice včasnej výstrahy OKO, družice na priemyselnú špionáž RORSAT, EORSAT či Resurs. Samostatnou kapitolou bol sovietsky program podobný americkému SDI (nebo zvlášť pomenovaný), v rámci ktorého vznikli jedinečné konštrukcie, napr. Poljus – 37 metrov dlhá a 80 ton ťažká bojová vesmírna stanica vybavená lasermi a atómovými mínami. Alebo podobná, ale menšia bojová stanica Almaz, na ktorej bola prvý (aj posledný) raz vyskúšaná streľba z palubného kanóna vo vesmírnom priestore.

Aj ZSSR (neskôr Rusko) vypustil stovky družíc s vojenským zameraním. Po rozpade krajiny mnohé programy zanikli, ale v posledných rokoch sa toto mení k lepšiemu a na obežnú dráhu sa dostávajú najmodernejšie satelity, ktoré sa v pohode vyrovnajú najlepším americkým – Orlec či Argon.

Ale nielen USA a Rusko využívajú kozmos na špionáž. Viac či menej úspešne sa o to pokúšajú aj iné krajiny. Je to hlavne Čína, ktorá je už dnes treťou kozmickou veľmocou s vlastným kozmonautom, India, Pakistan, Francúzsko. Samostatnou kapitolou je Izrael, ktorý vyrobil nie len jadrové zbrane ale aj kozmické nosiče a je neustálou hrozbou pre svojich arabských susedov. Podobne aj Severná Kórea.

Ani koniec studenej vojny neurobil svet pokojnejším. Bojuje sa skoro stále a v blízkej dobe nehrozí, že by sa to zmenilo. Špionážne družice sú a aj ostanú dôležitým faktorom pri prijímaní politických rozhodnutí. Hoci, ani ony nie sú neomylné!

Na treťom septembrovom klube sme si mali pozrieť scifi komédiu Epic Movie, ktorá je bláznivou paródiou na Narniu (na spôsob Scary Movie), ale ľadvinový záchvat ma vyradil z prevádzky a prinútil zaľahnúť v nemocnici len pár hodín pred začiatkom klubu. Našťastie kamienok, ktorý ho rozpútal vyšiel prirodzenou cestou von a ja som vlastne strávil jeden celkom pokojný víkend na urologickom oddelení. Nebol som tam prvý raz, ale pevne dúfam, že posledný.

Andy

ISTROCON 2008

Vlani keď som odchádzal z posledného IC konaného v SÚZE, hovoril som si, že ja sem už nepatrím. IC sú už o niečom úplne inom a pre niekoho úplne iného. Ale keď som sa potom dozvedel, že tento rok sa bude robiť v Istropolise (IP - bývalý Dom odborov na Trnavskom mýte), tak som povedal, prečo to neskúsiť. A nakoniec som neľutoval.

Spojenie z hlavnej stanice do IP je oveľa ľahšie a pohodlnejšie, ako do Súzy, kam jazdí jediný malý autobus. Stačilo nasadnúť na električku a o pár minút sme tam boli (mám tým na mysli mňa a Evku Sekovú). Chvíľu síce trvalo, kým sa brány otvorili a začali sa predávať lístky. To už stál vonku riadny dav mladých, našťastie, veľká väčšina mala predplatené vstupenky na tri dni, takže išli rovno dnu.

IP je skutočne veľká stavba poplatná dobe, v ktorej vznikla, ale na druhej strane to bolo veľmi dobre. Hoci po jeho chodbách sa pohybovali davy ľudí, len málokedy vznikla nejaká tlačienica. Hlavne chodby a foyeri boli priestrané a svetlé, pohodlne sa tam zmestilo všetko, čo malo – predajne kníh, galéria, počítačové herne, sedenia pre kartičkárov či tanečný „parket“ DDR. K dispozícii bol aj bar a reštaurácia.

Aj prednáškové miestnosti boli oveľa väčšie ako v Súze. Bolo v nich oveľa viac miesta, v SCIFI Salóne či FANTÁZIA Salóne nebol problém nájsť miesto na sedenie, čo bolo vlani nemožné. Jedine snáď JAPAN Salón a Hlavná paluba miestami nestíhali.

S Evkou sme začali svoj pobyt v Scifi Salóne prednáškou na tému Shippy v Stargate II. – inak povedané milenecké páriky hlavných postáv. Pravdu povediac, len niektoré mi boli z diaľky povedomé – SGII. som akosi nemal možnosť sledovať, čo inak dosť ľutujem.

Ja som sa pred 10.00 potom presunul do Fantázia Salónu, kde sa začínalo pokračovanie literárneho workshopu. Viedli ho piati známi – Dáška Mehešová, Zuska Stožická, jej manžel Bohuš alias Hromovlad, Martin Králik a Miloš Ferko. Venovali sa hlavne hodnoteniu poviedok zo súťaže pre Istrocon s témou LOV NA DRAKA. Viacerí autori poviedok boli prítomní a tých si porotcovia odchyťovali, dávali im čítať úryvky a potom ich znosili pod čiernu zem...teda, podľa toho, kto si akú tabletku vybral. Hodnotilo sa systémom Dobrý policajt – zlý policajt. Tým dobrým bola obvykle Dáška Mehešová, tým zlým Bohuš Stožický, ktorý si miestami ozaj neďával servítok pred ústa.

Workshop končil okolo 12.00, tak som sa vybehol naobedovať a keď som sa vrátil, bežala v miestnosti prednáška o tom, čo treba vidieť než zjazdete do kina na Narniu. Ja som už síce obe Narnie videl, ale i tak to bolo pre mňa dosť zaujímavé. Dozvedel som sa veci zo zákulisia natáčania, o ktorých som nevedel. Ale aj zaujímavé veci o samotnom C.S.Lewisovi.

No a o 13.00 začal bod programu, kvôli ktorému sme tam prišli hlavne – krst knihy Štefana Konkola POHROBOK. Román ako taký poznám, koniec koncov, pred rokmi som Štefanovi robil čosi ako konzultanta. A držal som mu palce, aby našiel vydavateľa. Po dlhom hľadaní sa mu to aj podarilo, a to hneď toho najväčšieho na Slovensku – IKAR.

Besedu so Štefanom viedol známy TV a rozhlasový knihomol' Dado Nagy. Bol celkom milý, aj keď sa mi niekedy zdali jeho otázky akosi naivné. Akoby bol mimo obrazu. Ale je možné, že sa mi to len zdalo. Štefan prečítal niekoľko úryvkov z knihy, zodpovedal hodne otázok prítomných a nakoniec ju pokrstil originálnym spôsobom – úderom karate na nafúknutý balónik (pomáhali mu pritom aj Ivan Alakša, ktorého si Štefan pozval za krstného otca – napokon bol to on, kto mu sprostredkoval kontakt s vydavateľstvom Ikar). Mala to byť akási analógia s osudom hrdinu knihy Richarda – stal sa z neho bojovník a lietal na balóne.

Potom som si dal menšiu pauzu. Vybehol som si do mesta a tam som stretol bývalú spolužiačku z knihovnickej školy Danku. Bolo to úžasné stretnutie – nevideli sme sa vyše 26 rokov, ale i tak sa príliš nezmenila. Nádherne sme si zaspomínali na staré časy a chvíľu pochodili po starom meste a vracali sa na miesta, kam sme chodili ako dvadsaťroční.

Do IP som sa nevrátil hneď. Zastavil som sa v jednej pizzerii, kde som si dal fajnové cestoviny, až potom som sa znovu zaradil do všeobecného frmolu. Evku som našiel v Scifi Salóne, kde prebiehala prednáška o seriály X-files. Prišiel som síce na jej záver, ale i tak ma zaujala (hlavne prednášateľka).

Najnovší film X-files: I Want To Believe (Akty X: Chcem veriť) mal byť jedným z trhákov IC. Aj bol. Ľudia sa miestami doslova trhali o miesta na Hlavnej palube. Nám s Evkou sa akýmsi zázrakom podarilo nájsť si dve hneď vedľa seba, a to dokonca na kraji a kúsok od dverí.

Film sa však podľa mňa mierne vymykal z toho, čo som poznal. Postavy boli síce stále tie isté, ale dosť zmenené. Hlavne Scullyová bola celkom iná, zostarnutá, poznamenaná osudom. Mulder prenasledovaný vlastnými ľuďmi, ukrývajúci sa pred svetom – u Scullyovej v posteli! Len sme s Evkou nechápavo pozreli na seba pri zmienke o ich synovi (!!). Ani film samotný nebol nič svetoborné. Staré dobré Akty X, o ktoré Mulder tak bojoval a jeho otec kvôli nim dokonca prišiel o život, sú už len dávnu spomienkou.

Mulder sa na žiadosť FBI vracia do služby a spolu so Scullyovou, z ktorej sa medzicasom stala detská lekárka v nemocnici nejakého svätého Neviemkoho šikanovaná šialeným katolíckym farárom, ktorý si o sebe myslí, že je lekár, rieša prípady záhadných zmiznutí mladých žien, z ktorých je jedna agentkou FBI. Pomáha im pritom suspendovaný pedofilný kňaz, ktorý má psychotronické schopnosti. Teda aspoň to občas tak vyzerá. Je to zároveň jediný ako-tak paranormálny jav v celom filme, ktorého rozuzlenie sa dalo čakať už kdesi v tretine – ilegálny obchod s ľudskými orgánmi. Nijakí zdegenerovaní ufáci, nijaké inteligentné červy, úplne obyčajní peňazíchtiví banditi, ktorým uverila dokonca aj Scullyová.

Tesne pred koncom filmu som zo sály odišiel, presnejšie vybojoval som si cestu von. Potreboval som si zájsť na WC a vybrať si veci zo šatne. Oboje som úspešne vykonal, ale chyba – dav pred vchodom do sály za tú chvíľu zhustol natoľko, že naspäť dnu som sa už nedostal. A odchod našej poslednej električky sa nezadržateľne blížil. Začínal som mať obavy, ale nakoniec sa Evka Seková predsa len dostala von. Električku sme stihli, vlak tiež. Hľadajúc voľné kupé sme natrafili na dievčinu, ktorá mala na sebe oblečenie typické pre mangáčov a na ruke – náramok z IC! Tak sme si k nej prisadli a výborne si s ňou podebatili až do Galanty, kde vystupovala. Škoda, že som sa zabudol opýtať, ako sa volá.

A čo všetko sa ešte dialo na IC čo sme neabsolvovali? Desiatky prednášok a besied, filmových predstavení, workshopov, súťaží či výstav, celkovo mal len sobotňajší program 158 položiek v 13 miestnostiach! Upísal by som sa, kým by som to vymenoval všetko. Ale jedno musím spomenúť – kostýmovú súťaž. Nevie, kto ju vyhral (výsledky hlasovania divákov boli známe až na druhý deň), ale najviac sa mi páčili dvaja shrekovci – chlapec a dievča celí kompletne namaľovaní na zeleno!

Celkovo hodnotím IC2008 pozitívne a je dosť možné, že ak sa aj naďalej bude konať v IP, tak naň budem chodiť. Doprava a priestory boli oveľa lepšie, SÚZA však mala lepšie sociálky a nižšie ceny v bare. Reštauráciu nehodnotím, lebo som v nej nebol. Čo sa mi nepáčilo, to bol neporiadok panujúci na ploche pred budovou a taktiež v budove samotnej. Hlavne k večeru už koše na smeti prosto nestíhali, všade sa váľali kopy odpadkov, fliaš, krabíc od pizze, plechoviek od piva...hnus! Rovnako tak počet pripitých maskovaných tínedžerov začínal prevyšovať počet triezvych. Škoda! Trochu to pokazilo inak celkom pozitívny dojem, ktorý ešte umocnili stretnutia so starými priateľmi, hoci aj tých už z roka na rok chodí na IC menej a menej (ak nerátam už spomenutých piatich bratislavčanov, stretol som len Zdenka Zachodila, Jana Žižku a Serjožu). Darmo, fandom nám mladne a aj IC je už dávno o niečom inom než bývali tie v slovnaffáckom závodnom klube...

Andy

ISTROCON 2008

Po ročnej prestávke som sa opäť vybrala na ISTROCON. Tentoraz z nášho klubu sme sa pozbierali len ja a náš predseda Ondrej, ostatných našich z klubu záhadné sily tohto sveta zadržali a znemožnili im účasť na tomto podujatí. Mňa osobne na začiatku zarazila tá skutočnosť, že vekový priemer účastníkov je stále nižší resp. že by som tak ja zostarla???? Neskôr, keď som sa presúvala po miestnostiach som zistila, že to nie je som mnou ešte také zlé. Všetko začalo prezentáciou, ráno po príchode, tá síce chvíľu trvala, ale potom sa to zrazu rýchlo pohlo a už sme boli vnútri a rozhliadali sa kam a načo. Troška mi prišlo ľúto, že sme nedostali visačky, ako na predchádzajúcich ročníkov (tie čo mám sú pekne uložené na pamiatku), ale nás okružkovali páskou, ktorá sa nedala ani zubami dať dole z ruky (bolo to vyskúšané vo vlaku cestou domov, vyriešili to nožnice doma).

Z celej škály zamerania tohto festivalu som si vybrala oblasť fantasy a sci-fi. Po oboznámení sa s programom sme zamierili na prvú prednášku, týkala sa „štekľivých scén a situácií“ v Hviezdnej bráne medzi hlavnými predstaviteľmi tohto úspešného seriálu. Tak sme sa dozvedeli, že kto s kým, kedy spolu niečo mal resp. aspoň preletela iskra medzi nimi. Asi najhoršie obišiel Daniel, ktorý musel predviesť všetko svoje bojové umenie (sebaobranu, džudo a podobne) pred Valou, kým zistili, že sa medzi nimi iskrí. Od obecenstva zožal potlesk za svoju úspešnú obranu pred divokou žienkou. Po skončení tejto prednášky som ostala v sci-fi salóniku a prišiel mládenec v uniforme Hviezdnej flotily, takže troška veci znalí hneď vedeli, že prezentácia sa bude týkať STAR TREKU a ENTERPRISE. Tak aj bolo, mohli sme si vybrať z viacerých tém a nakoniec sa hovorilo o komplikovanej časovej vojne (tzv. Teporálna studená vojna), v ktorej sa menila budúcnosť i minulosť a medzi týmito zmenami sa pokúšal ARCHER kapitán vesmírnej lode ENTERPRISE dávať veci do poriadku. Pre mňa to bolo veľmi zaujímavé, nakoľko túto časť príbehov o ENTERPRISE pod vedením kapitána Archera v podstate nepoznám a dozvedela som kopec nových informácií. Po skončení som sa rozhodla urobiť si prestávku, lebo nedostatok kyslíku a stále sa zvyšujúca teplota sa začala stávať neúnosnou. Ináč tento problém počas dňa postupne gradoval a na poslednej akcie (večerné premietanie druhého filmu AKTY X), ktorú sme absolvovali s Ondrejom dosiahla neuveriteľnej výšky, keď natrieskaná kinosála, ktorá bola permanentne obsadená od rána, dokázala pojať triplovaný počet divákov a prežili sme (zrejme všetci sme sa už zadaptovali a tak nejako záhadným spôsobom recyklovali kyslík a nasávali teplo).

Objavila som peknú výstavu obrazov od rôznych autorov, potom som vyšla na druhé poschodie, objavila som stánok kníhkupectva Brloh a celý kopec mladých ľudí, pre ktorých sa koníčkovo stali anime a manga. Niektorí sa pohybovali vo veľmi zaujímavých kostýmoch a dievčence boli také milé, a dovolili mi, aby som si ich odfotovala. V jednom kúte mladí skákali a cvičili na tých hračkách z Japonska, alebo sa hrali na najmodernejších konzolách, mohli kresliť na jedno veľké plátno zavesené na stene, alebo súťažili.....čiže bolo tam rušno, hlučno a veselo.

Po tomto prieskume som sa odobrala na prvú Števoovu prezentáciu na ktorej v spolupráci s vydavateľstvom IKAR a Ivanom Al'akšom pokrstili veľmi netradičným spôsobom (karatistickým úderom na balón) svoju zatiaľ poslednú knihu „Pohrobok“. Gratulujem ešte raz!!!!

Potom nasledovala čítačka z najnovšieho prekladu Terryho Prachetta „Alamanach Zemeplochy“ a najnovšieho slovenského prekladu z tejto najznámejšej humornej fantasy. Krátka prestávka a opäť prišiel medzi nás Števo Konkol a porozprával nám troška o tvorbe svojej knižky „Pohrobok“ a o úsilí autora literárneho diela pozostávajúce z putovania od jedného vydavateľa k druhému až po finále, keď sa odkleplo vydanie tohto príbehu.

Po ukončení besedy som sa rozhodla nasať nejaký kyslík vo väčších priestoroch a preskúmať ponúkaný knižný trh . Tu sa mi podaril môj najlepší úlovok, lebo za veľmi prijateľných cien som si zakúpila pár knižiek o Zemeploche. Posledným bodom nášho programu bol už spomínaný druhý diel zo série AKTY X s podnázvom „Chcem veriť“. Hneď v začiatku sme s Ondrejom s údivom zaznamenali, že Mulder a Scullyová sú manželia, čiže asi nám ušla kopa vecí, priznám sa, že keď sa premietali prvé diely tohto seriálu tak ma veľmi zaujali, ale potom som stratila prehľad o udalostiach a bol koniec pozerania. Z tohto druhého diela mám zmiešané pocity (pointa: odrezávanie hláv resp. iných častí tela nedobrovoľných darcov a ich prišívanie novým majiteľom ruskými lekármi na americkej pôde????!!!!). Určite si ho nepozriem druhýkrát. Po ukončení filmu som sa predrala z kinosály von na veľkú Ondrejovu radosť, ktorý troška pochyboval, či sa dostanem odtiaľ (totiž Ondrej vyšiel zo sály skôr, aby

preskúmal spoje) a či stihneme spoje a vlak, na ktorý sme sa rozbehli. Stihli sme ho a ešte sme sa zoznámili s peknou babenkou z Galanty, z ktorej sa vykľul fanúšik anime a teda sme sa mohli porozprávať o spoločných dojmach z tohto dňa. Domov som prišla uťahaná, ale spokojná. Snáď o rok sa prideme pozrieť znova.

fany Eva

U.F.O. – NOVÉ POZNATKY

(mesiac október v SFK ORION)

No, žeby sme sa od Štefihho Procházku dozvedeli nejaké nové poznatky o lietajúcich tanieroch nemôžem tvrdiť, ale aspoň sme videli niečo zaujímavé. Vďaka ti, Internet, za youtube.com!!!

Hneď na úvod sa Štefi vyhovoriť na nedostatok komunikácie s vedením AUFOB (pre neznaých – Asociácia UFO Bádateľov), a na nedostatok informácií. Tak som mu vypomohol tým, že som nechal v čítárni zapnutý internet a na youtube.com nahodil heslo U.F.O. Bolo sa na čo pozeráť.

Prvé zaujímavé video, aj keď pripúšťam že diskutabilné, bolo natočené v roku 2006 v Číne, myslím že v Šanghaji. Diskovitý svietielkujúci objekt v blízkosti výškového mrakodrapu chvíľu videl na mieste, potom sa na zlomok sekundy rozžiaril akoby horel a ...zmizol, doslova, akoby sa deatomizoval. Pustili sme si ho niekoľko krát, bola tam aj spomalená verzia, ale ani na tej nebol zrejmy dôvod a spôsob zmiznutia objektu.

Pokračovali sme rôznymi kratšími zábermi natočenými na rôznych miestach sveta – USA, Belgicko, Taliansko, až sme sa prepracovali k asi 30 minútovému dokumentárnemu filmu z cyklu UFO-HUNTERS, ktorý vysielala ktorási americká TV stanica. UFO-HUNTERS je štvorčlenná skupina nadšencov – Pat, Jeff, Ted a Bill. Presnejšie William Birnes, inak redaktor americkej mutácie mesačníka UFO-magazine. Z uvedenom dokumente sa jednalo o starší prípad USO. V roku 1980 došlo v prielive Santa Catalina v Tichom oceáne (prieliv oddeľuje mesto Los Angeles a ostrov Catalina, známe a vyhľadávané turistické centrum) k zrúteniu malého súkromného lietadla (myslím, že Cessna) do mora. Svedkovia vtedy tvrdili, že na hladine sa nachádzal zvláštny objekt, z ktorého vystrelil modrý lúč, zachytil lietadlo a doslova stiahol do vody. V okamihu zásahu sa stalo neovládateľným pre posádku. Objekt sa potom rýchlo vzdialil a potopil sa pod vodu.

UFO-HUNTERS sa rozhodli, že sa s pomocou moderných zariadení na prieskum morského dna pokúsia trosky lietadla nájsť a zistiť, čo v skutočnosti zavinilo jeho pád. Boli si vedomí, že od udalosti uplynulo už skoro 30 rokov. A preto sa ani nečudovali, že ich snaha nebola úspešná. V jednu chvíľu im síce sonar zapípal a ukázal, že na dne leží nejaký objekt. Ale keď sa k nemu potopili zistili, že je to len nejaký starý plechový člnok. Napokon sa vybrali do oceánologického laboratória, kde im tamojší vedci nasimulovali celú udalosť v počítačoch a laboratórnom bazéne. Jednoznačne dokázali, že za taký dlhý čas sa trosky lietadla museli dávno prepadnúť hlboko do piesku na morskom dne.

V druhý večer sme tiež pozerali YouTube, ale predsa len sa dostal k slovu aj Štefi. Po vlašnej prednáške, keď som mu vytkol, že sme sa žiadne nové poznatky o UFO nedozvedeli, sa začal zastrájať, že tento rok budeme riadne prekvapkaní. Áno, boli sme – vytiahol z tašky desať rokov staré UFO magazíny a začal nám čítať články o tajomných objektoch nad základňami bývalej československej armády, ktoré sa tam vyskytovali ešte za starého dobrého socializmu. Niektoré boli podľa neho mimoriadne veľké, mali bumerangovitý tvar a všelijako svietielkovali. Všetky však nakoniec odleteli (no, bodaj by nie!) a už sa nikdy viac neukázali.

Tretí októbrový večer sme mali pôvodne pozerať film Blízke stretnutia tretieho druhu, ale Štefi sa aj s vlakom kdesi zasekol a nevedel sa dostať do NZ. Tak sme to s Lacom Pšenákom rýchlo vyriešili tým, že po Ferovi poslal DVD s filmom 10.000 rokov p.n.l. Trochu čudne natočený príbeh o pravekých lovcoch (otrokári na koňoch so železnými zbraňami unesú mladú dievčinu a jej frajer ju ide zachraňovať) s typicky emmerichovským megalomanským zakončením. Vôbec, ten film nemohol natočiť nikto iný, ako Roland Emmerich. Iba on dokáže vyrobiť taký neskutočný galimatiáš, skrížiť alegóriu s filagóriou a kanonádu s promenádou. Podľa neho sa egyptské pyramídy stavali už 10.000 rokov p.n.l. a to s pomocou – mamutích záprahov! Samotné mamuty sa na záver stanú účastníkmi prvej ľudovej revolúcie v dejinách. Úžasné!

10.000 rokov p.n.l. (10.000 years B.C.), USA, 2008, 110 min. Rež: Roland Emmerich, Hl.úl.: Cliff Curtis, Camilla Belle, Omar Sharif, Steven Strait **1/2

CENA FANTÁZIE 2008

V apríli na Slavcove v Bratislave ma Ivan Aľakša doslova ukrkal k tomu, aby som poslal nejakú poviedku do súťaže o Cenu Fantázie (CF) 2008. Vraj nech je to niečo dejové, lebo už má dosť filozoficko-psychologických vecí, kde sa len keca a popisuje. Keďže som však nič nové po ruke nemal, poslal som jednu staršiu poviedku a nerobil som si nijaké veľké nádeje, že by sa mohla presadiť. Napodiv som dostal poradové číslo 13, ale ani to mi nepomohlo.

Vyhlasovanie CF sa deje pravidelne na knižnom veľtrhu Bibliotéka v bratislavskej Inchebe. Vlni bolo spojené s desiatym výročím časopisu Fantázia (ktorý mimochodom v tom čase už ani neexistoval, obnovil sa až neskôr), tohto roku bolo zamerané skôr ako expozé názorov porotcov a autorov.

Ozaj – porota. Aj tento rok bola 5-členná: spisovateľ Jožo Girovský, kritička Aneta Čižmáriková - Riddick, publicisti Ivan Pullman a Robert Dyda, a jazykovedkyňa Zuzana Kamenská. Jediným, ktorý do BA neprišiel bol Jožko Girovský, ostatní však toho narozprávali vrchovato aj za neho. Najmä R. Dyda mal reči ako zajac bobkov, ale keby sa aspoň neopakoval. Niekoľkokrát po sebe sme si vypočuli tie isté slová a vety. Miestami som už mal chuť mu zakričať, nech si konečne vymyslí aj niečo nové.

Môj predpoklad, že CF nezískam sa potvrdil. Opäť sa presadili mladí autori a opäť ženy. 1. miesto získala Lívia Hlavačková s poviedkou Črepiny, 2. miesto Zuzana Gajdošová s poviedkou Dar, a až na 3. mieste bol muž – Jozef Karika s poviedkou Dedičstvo Zeme. Ale toto som sa dozvedel až dodatočne z internetu. Hnaní túžbou nezmeškať vlaky sme s Jožkom Hučkom, ktorý sa ku mne tento rok pridal (či presnejšie ja k nemu, lebo on bol na Bibliotéke oveľa skôr ako ja), odišli o čosi skôr. Nepostrehol som totiž jednu vec – odovzdávanie CF malo tento rok vyhradené až dve hodiny času v rámci sprievodných programov. Vlni to bola len hodina. A ak sme nechceli ísť domov za tmy, tak sme museli rušať.

A či ľutujem svoju účasť na CF 2008? Ani nie, hoci napr. neprišiel ani Števo Huslica, nebol tam ani pán Svítek či Juro Maxon, ktorí sa tam vyskytovali vlni. Zo známych prišli len Jano Žižka, Maroš Králik, Miloš Ferko, manželia Stožickí a Henka Galgóciová (neprijemne ma prekvapila absencia predajne Brloh na Bibliotéke). Vypočul a pobavil som sa na premúdrelých názoroch porotcov (mimochodom p. Kamenská ani poriadne nevedela, čo je to fantasy) a popri tom som sa zapovedal, že CF UŽ NIKDY VÍCE, RADŠEJ GULKU DO PALICE!!!

Andy

PREČÍTALI SME SI...

NEKROMANTI VŠETKÝCH KRAJÍN SPOJTE SA... ALEBO ŠTVRTÝ DIEL TRILÓGIE

Pobyt v nemocnici nebýva obvykle príjemná záležitosť, ale na druhej strane má svoju výhodu v tom, že človek má nadmieru voľného času, ktorý potrebuje nejako zabíť a čítanie je na to najlepší spôsob.

A tak sa to pritrafilo aj mne – len zo tri hodiny predtým, ako ma manželka so šialenými bolesťami spôsobenými uvoľneným ľadvinovým kameňom zaviezla na urologické oddelenie, som si úplnou náhodou kúpil knihu Williama Kinga Armáda mrtvých. Bol to pre mňa menší (ale pozitívny) šok, lebo po prečítaní Kráľovninho vraha som dospel k presvedčeniu, že osudy Rika, Asei, Sardeka a jeho píčovníkov sa naplnili. O tom, že má vyjsť aj štvrtá časť som nevedel. O to intenzívnejšie som sa do nej začítal (to už bol kamienok vonku, našťastie vyšiel prirodzenou cestou) a pán King ma ani teraz nesklamal.

Najprv niečo k deju knihy. Kharadreu, okupovanú taloreiskými vojskami, zachvátila morová nákaza a nedá sa nijako zastaviť. Navyše, Sardea sa rozhodla vyhlásiť Talorei vojnu. Na úžas taloreiských vládcov na strane Sardei bojujú doslova celé légie nekromantov – oživených mŕtvol, ktoré však ovláda ktosi veľmi mocný pomocou mágie.

Rik, ktorý robí veľké pokroky v učení sa mágii, zaujme veľkého inkvizítora Jorana. Našťastie pre neho vypukne spomenutá vojna a on sa musí vydať na východ, aby spolu s lady Aseou a ostatnými talorejskými mágmami čelil hrozbe.

Sám sa však do boja nezapojí. To majú v náplni práce obyčajní vojaci a medzi nimi aj Sardekovi píčovníci, ktorých však bitku prežije len veľmi málo. Armáda Talorei je rozprášená a légie oživených mŕtvol postupujú ďalej na západ.

Lady Asea pochopí, že jediný spôsob, ako celú tú hrôzu zastaviť, je zlomiť kúzlo, ktoré ovláda zombíkov. Preto sa rozhodne vydať na východ, do Askanderu, hlavného mesta Sardejskej ríše. Rik samozrejme ide s ňou. Získajú však nečakanú pomocníčku v mladej sardejskej šľachtickej Tamare, ktorá je, ako sa skoro ukáže, Rikovou nevlastnou sestrou. Je majsterkou magických bojových umení Tieňokrvov a začne do nich zaučať aj Rika. Ten je zrejme nadaný mimoriadnym talentom, pretože čoskoro svoju učiteľku prekoná. Asea síce Tamare neverí, ale napokon príde na to, že im predsa len môže byť v mnoho užitočná. Pre Tamaru sú zas Rik a Asea možnosťou, ako sa vrátiť domov a vybaviť si účty.

V tomto mieste sa dej delí na dve roviny. V jednej autor sleduje anabázu skupinky posledných živých píčovníkov vedených poručíkom Sadrekom, ktorí sa snažia dostať domov, na západ, ale zombíci sú im stále v stopách. V druhej zas putovanie Asei, Tamary a Rika do Askanderu a ich boj s mágiou Temnej ríše.

Sardeka, v prvých dieloch arogantného terrarchu, putovanie stále viac približuje k ľuďom. Stávajú sa pre neho viac-menej rovnocennými partnermi. Aj svoju ľudskú milenkú, prostitútku Renu, berie už viac ako svoju životnú družku, než len ako objekt občasného sexuálneho uspokojenia. Je dokonca ochotný sa v poslednom boji so zombíkmi obetovať za svojich mužov.

Na druhej strane Rik sa stáva stále viac terrarchom, ovládajúcim desivé kúzla. Zvládne dokonca aj prechod Tieňmi, čo je istá forma teleportácie z miesta na miesto. A práve toto kúzlo zachráni jemu a jeho dvom spoločníckam životy po tom, ako lady Asea spôsobí zrútenie magického portálu – Čierneho zrkadla – z ktorého prúdi mágia ovládajúca zombíkov, a tým aj skazu celého Askanderu.

Knihy Williama Kinga je nesporne vynikajúcou fantasy, má všetko, čo má dobrá fantasy mať. Až na to, že záver sa dal pomerne ľahko predvídať. Ale to sa dá skoro

vždy. Každopádne, autor nasadil v záverečnej časti skutočne mágiu najťažšieho kalibru. Nepochybne ju chcel urobiť veľkolepou. A celkom sa mu to aj podarilo, hoci možno nie až tak, ako chcel. Putovanie Sardeka a jeho mužov vôbec nebolo veľkolepé, bol to boj o holé prežitie. Zato skaza Askanderu bola veľkolepá až príliš. Takže to dopadlo niekde medzi. Trochu mi tiež vadilo až okato „studenovojnové“ delenie sveta na planéte Gaeia – Temná ríša na Východe vs. Ríša Svetla na Západe! Brrrr. Myslím, že z tohto sme už vyrástli.

Osudy hrdinov (aj antihrdinov) sveta terrarchov sa naplnili až teraz. Či budú aj niekedy pokračovať, to je len na pánovi Kingovi, ale tie opísané v štyroch knihách Terrarchovského cyklu môžem každému vrelo doporučiť.

KING, William

Armáda mŕtvých. Z angl.orig.prel. Leona Malčíková. 1.vyd.

Frenštát pod radhošťem: Polaris, 2008. 311 s. ****

KONEČNE FÉNIXCON

Nerád cestujem, ozaj len keď musím, ale o tom, že 6. 12. 2008 pocestujem do Brna na Fénixcon 2008 (FC08) som nepochyboval ani na chvíľu. Z peňazí za autorské práva, čo som v apríli dostal od Egona Čierneho mi ešte nejaká tá suma v Ké ostala, tak som si povedal prečo to neskúsiť. Nejakto to už len dopadne.

No, dopadlo to vcelku fajn, ale poďme po poriadku. Cesta do Brna bola rýchla, EC išlo načas a nebolo ani nijako preplnené. Akurát trafiť v Brne von zo stanice by nedokázal ani komisár Rex. Mne sa to tiež podarilo až na druhý krát. Keď som z neprehľadného podzemného labyrintu pasáží, podchodov a schodísk konečne vyliezol na denné svetlo, zistil som, že som niekde úplne inde, ako som chcel byť. Našťastie, ďaleko som sa vracieť nemusel, zastávku električky č. 1 som našiel ľahko a potom to už išlo v pohode. Vystúpil som na zastávke Hrnčířská, prešiel asi tak tristo metrov a ocitol sa vo vestibule pekne vynoveného hotela Avanti.

Prezentácia prebehla rýchlo, tu sa zrejme rady nestoja, alebo sa rozplynuli už v piatok. Dostal som taštičku s darčekom, visačku a začal sa rozhliadať a orientovať v priestore. Čoskoro som zistil, že ten priestor nie je vôbec veľký, celý FC08 sa odohrával v rozmedzí takých 20 metrov. Na prvom poschodí sa rozkladal rozľahlý foyer, bar a všetky štyri miestnosti, kde sa diali akcie, z toho vo dvoch sa predávali knihy. Tie zvyšné dve, to boli Veľká sála (VS - cca 50 stoličiek) a Kongresová sála (KS - cca 100 stoličiek). V nich sa konali všetky prednášky a besedy, takže nijaké dramatické presuny sa nekonali, všetko bolo blízko seba, a, čo bolo dôležité, vždy bolo dosť miesta pre všetkých. Nijaké tlačenie, nijaké sedenie na podlahe či postávanie popri stenách, ako je to bežné napr. na Istroconoch. Prosto pohoda.

Podľa priloženého programu mala byť hlavnou témou FC08 tá najkrajšia a najvzrušujúcejšia – Muž a žena. Aj názvy pripravených prednášok dávali tušiť, že to bude iskriť, ba až sršať erotikou.

Keď som sa trochu zorientoval, zamieril som do KS, kde sa Miloš Ferko snažil zaujať pozornosť hŕstky prítomných prednáškou na tému „Meče a ihlice zvonja na konci“. Netuším síce, o čom mala byť, ale reč bola o kadečom, len nie mečoch – o klebetách, bájkach, rozprávkach princeznej Šeherezády. Tak som sa zdvihol a vypadol na lepšie.

Pri bare som totiž stretol Egona Čierneho! Okamžite ma zatiahol dnu a usadil na stoličku vedľa sympatického mladíka, z ktorého sa vykľul sám Jan Patrik Krásný, geniálny český výtvarník, ktorý bude robiť obálku na moju prvú knihu o Krvavých psoch. Hodnú chvíľu sme posedeli, podebatili, vymenili sme si svoje predstavy o tom, ako by obálka mala vyzerieť. Egon prišiel s nápadom, aby na nej bola zobrazená scéna vylodenia KP v Arsanii. Paťo hlavne potreboval vedieť, ako si ja predstavujem

výsadkovú loď, na ktorej sa KP priplavili. Tak som mu to vysvetlil a dohodli sme sa. Egon mi tiež doniesol prvú vytlačenú verziu knihy s tým, že je už preložená a čaká na druhú korektúru, čo je vcelku povzbudivé, pretože napr. Honzo má obálku odovzdať už v januári, čiže je reálna šanca, že kniha bude na trhu v prvom polroku. Ja som mu zas odovzdal anotáciu ku knihe, ktorú si žiadal už dávnejšie – skladal som ju celú cestu vo vlaku!!!

Čas do obeda som potom strávil na prednáške Leonarda Medeka o ženských postavách v stredovekej literatúre. Rozprával však akosi pomaly a ak som nechcel zaspáť, musel som ísť nutne doplniť tráviaci trakt. Na prízemí sa nachádzala reštaurácia Avanti, tak som do nej zašiel a hneď pri prvom stole som narazil na kamarátov z Bratislavy Dášku Mehešovú a Maroša Budu. Objednali sme si a kecali o tom, čo nové. No, po pravde, ani situácia v bratislavských SFkluboch nie je nijako ružová. Tiež len tak vegetujú, ich pár členov sa občas niekde zide, posedia, porozprávajú sa a idú domov. Tiež neorganizujú nijaké väčšie akcie.

Po fajnovej sviečkovej na smotane som sa vrátil na poschodie a striedavo sa vyskytoval v KS a vo VS. Programy sa tam frčali v hodinových (resp. 1 a 1/2 hodinových intervaloch) a boli stále zaujímavejšie a aj veselšie. A tak som si postupne vypočul prednášku s názvom „Kráska a netvor“ o tom, ako by to vyzeralo, keby sa ľudia páрили s emzákmí alebo s nejakými nadprirodzenými bytosťami (F. Vrbenská), pán Waschka a jeho kolegovia – a hlavne kolegyne – zo skupiny historického šermu Mini Cavalieri Moraviensi predvádzali, že ženy v minulosti dokázali vládnuť mečom rovnako dobre (a možno aj lepšie) ako muži. Zvlášť z tejto prednášky som si odniesol veľa nových zaujímavostí, dostala sa mi možnosť poťažkať si repliku vikingského meča a pod. Ale najerotickejšou bola prezentácia Sašky Pavelkovej s názvom „Fantastický sex alebo Ako si užiť a prežiť...“ zložená z filmových ukážok, kde sa hlavní predstavitelia oddávali nie vždy príjemným milostným radovánkam – Demolition Man, Mr. and Mrs. Smith, Galaxy Quest, Conan Barbar, X-Men 2, StarTrek, Bláznivý príbeh Robina Hooda, a mnohých ďalších ktorých názvy som si nestíhal pamätať.

Z celkového rámca sa vymykali krsty kníh, ktorých bolo hneď niekoľko. Začalo to krstom reedície knihy Jiřího W. Procházku „Ken Wood a slzy kráľovny Maub“. Tá vyšla kedysi dávno ako paperback, teraz ako riadna kniha. Krstnými otcami boli Honza Kantůrek, Tomáš Němec a Mirek Žamboch. Nálada na krste bola skvelá, Honzo čítal ukážky a Jiří – už mierne pripitý – ich komentoval. Navyše sa každému prítomnému ušiel pohárik príjemne vychladeného vína.

Opáčné garde sa opakovalo asi o hodinu, keď mal J.W.P. pokrstiť CD knihy T.Pratchetta zo série Zeměplochy, ktoré načítal práve J. Kantůrek osobne. Zatiaľ takto vyšli prvé tri. Celý krst sa však zmenil na akúsi miestami hodne nechutnú a hlučnú show jedného opitého muža – J.W.Procházku. Toho si spolu s T. Němcem a M. Renčínom Honza vybral ako krstných otcov, ale zrejme to oľutoval, pretože na mol spitý J.W.P. sa doslova odtrhol z reťaze a vyčínal ako pomätený skoro hodinu, kým ho dvaja mladí chalani (asi nejakí fanúšikovia) zdrapli a vyviedli - kam inam ako do baru! Krst už potom prebehol v pohode a moderátor Pavel Koutný si mohol vydýchnuť, akurát neostal čas na ukážky, čo dosť ľutujem, pretože Honzo má jedinečný mikrofonický hlas. Veľmi mi pripomína hlas Jana Wericha, ktorý kedysi v 50-tych rokoch v Supraphone načítal na LP platne Haškovho Švejka. Pravdu povediac, neviem si ani predstaviť, žeby tú Zeměplochu načítal niekto iný lepšie ako sám Šedý veleop.

Na chvíľu som tiež zabľúdil na krst novej knihy Jura Červenáka Bivoj válečník, kde som stretol Šimona a tak, ako mnohým iným aj jemu som dal do ruky nový fanzin.

Počas večere v reštaurácii mi síce kadečo ušlo, ale to najhlavnejšie nie – odovzdávanie literárnych a iných cien, ktoré uvádzal Pavel Koutný. Odovzdávala sa cena Conan, ktorú dostal Milan Zachodil, cenu Drak si odniesol Peter Zvalo z SFK Bélite za organizovanie Parconu 2007, udeľovali sa ceny Ikaros, Einsteinov mozog a Trifid, ale mená ocenených vedieť nechcete, kto si to mal všetko pamätať. A nezapamätal som si ani meno víťaza súťaže O najlepšiu Fantasy, ktorú vyhlasovali Egon so Šimonom. Požiadali pritom všetkých prítomných, ktorí boli aspoň raz titulovaní ako Rytier rádu Fantasy, aby robili pozadie. Tak som sa na chvíľu dostal na pomyslené pódium.

Po tejto galasupershow sa ujal slova a mandolíny Nalim Lidochaz a predstavil svoj posledný conanologický výskum – Amry Potěr aneb Conanovo potomstvo. Autor objavil nečakané súvislosti medzi svetom Káju Maříka, Harryho Pottera a barbara Conana. Najzaujímavejšie bolo asi zistenie, že Harry Potter sa v skutočnosti volal Amry Potěr (Amra = Lev = Conanovo meno medzi pirátmi) a bol to Conanov syn. Takisto jeho dvaja kamaráti Ron a Hermiona sa v skutočnosti volali Amron a Amriona a boli to Amryho súrodenci. Nepochopil som presne, ako do toho všetkého zapadá Kája Mařík, zrejme tak, že bol nejaký Conanov ľavoboček, lebo pôvodne sa volal Amřík.

Škoda, že Nalim týmto kompletne uzavrel cyklus svojich conanologických bádání (toto bolo v poradí štrnásté). Už ho to dosť časovo aj psychicky zaťažuje. Conanovi však mieni ostať verný a bude prezentovať reprízy svojich doterajších bádání.

To už čas hodne pokročil a mne sa začínali lepíť oči. Sedieť na stoličke ma však neuspokojovalo, tak som si našiel tichý kútik v prázdnej VS, uložil sa len tak na koberec, pod hlavu som si dal operadlo stoličky a skoro hodinu driemal. Nebolo to nič pohodlné, ale v tej chvíli mi to bolo tak jedno!!!

Keď som sa potom zobudil – celkom príjemne osviežený – vrátil som sa do KS, kde, našťastie, končila súťaž masiek. Jarda Mostecký vyhlásil ako najlepšiu masku líšky (tuším). No, akože bola perfektná, ale tomu chlapcovi som ani trochu nezávidel – mal ju na hlave celý deň.

Potom sa začala tombola. Marvinovi však trvalo neuveriteľne dlho, kým tú obrovskú hromadu cien porozdával výhercom. Ja som medzi nimi nebol, pretože som si nekúpil ani jeden lístok. Presnejšie, ani som netušil, kde sa predávajú a keď mi to potom jeden vysvetlil, už bolo neskoro. Každopádne, aj pritom bola sranda. Jeden chalan si nakúpil lístkov za neskutočné peniaze, ale vyplatilo sa mu to. Išiel si pre cenu najmenej 30-krát a po skončení odchádzal so štyrmi plnými igelitkami kníh a kadejakých prkotín.

No a to som sa vlastne živý a zdravý dostal k vrcholu FCo8 – althingu Conan Society. Hneď z úvodu sa konalo vyhlásenie výsledkov súťaže Ve stopách Conana. Po druhý krát v ten večer som sa dostal na „pódium“, ale tentoraz ako víťaz, presnejšie nominovaný. Po mojom boku stáli Vašek Vágenknecht, Jíří Šebek a Roman Hruška, čiže sme tam boli všetci štyria, ktorí sme do súťaže prispeli. Každý z nás obdržal placačku Šamanových síz, čo je nová odmena. Old Barachan Brandy sa už asi minula. Škoda, bola fajnová.

Potom už začal mei-dan CS, čo bola v podstate voľná, neviazaná zábava, ktorú podporovali aj kolujúce fľaše škótskej whisky. Mohol som sa ožrať ako šteňa, ale to by som asi nestíhal vlak, ktorý mi z Brna odchádzal o 3.35 nad ránom. Okolo 3.00 som si nechal zavolať taxík, ktorý ma za nehorázných 136,- Kč odviezol na stanicu. Opäť som mal trochu problém dostať sa dnu, ale potom som sa pripojil za dvojicu mladíkov, ktorí zjavne mali tiež namierené na vlak a sledujúc ich do akéhosi podchodu som sa nakoniec dostal tam, kam som potreboval – na nástupište. Našťastie rýchlik nemeškal (dokonca prišiel do Brna o pár minút skôr ako mal), čo je u ČD veľmi vzácny jav.

Domov som sa dostal dakedy o 7.00 ráno, okamžite som zaľahol a prespal skoro celú nedeľu. V hlave som si triedil pojmy a dojmy, lebo ich bolo strašne veľa a aj tak je možné, že som kadečo vynechal alebo zabudol. Každopádne, chcel by som sa na FC dostať aj na rok, ale určite si najprv našetrím príslušný obnos na nocľah. Behať tam celý deň v topánkach a nemať si kde ani skloniť unavenú hlavu, to je už na pána môjho veku dosť náročné. A tak isto, veľmi nerád cestujem v noci.

No a ako v globále hodnotím FCo8? Ako celkom vydarený (hoci Milan Zachodil mi viac krát tvrdil, že bol organizačne nezvládnutý). Každopádne, milo mi pripomenul zlaté časy fandomu z konca 80-tych a začiatku 90-tych rokov. Už dávno som na jednom mieste nestretol toľko starých známych fanov. Inak povedané, FC je con je staršiu a strednú generáciu scifistov. Teda pre moju. Niežeby tam neboli mladí ľudia, isteže boli, ale nie decká, ako napr. na Istroconoch, kde pubertálna a predpubertálna mládež dnes tvorí drvivú väčšinu účastníkov. A to je práve to, čo ma láka ísť tam znovu.

A čo bolo úplne najkrajšie? V nedeľu večer mi zazvonil mobil. Volal mi Milan Zachodil a chcel vedieť, či som v poriadku docestoval domov a vôbec, aký mám z FCo8 dojem. Hodnú chvíľu sme si krásne pokecali. Bolo to od neho milé.

Andy

NOVOCON PO 20-TY KRÁT

Tak veru! Ani sa to človeku nechce veriť, že sme sa toho vôbec dožili. Ale keď sa chce, tak sa dá. Science fiction klub ORION dovŕšil 20 rokov svojho fungovania.

Prežili sme za tie dve desaťročia chvíle pekné i menej pekné, museli sme sa borieť s mnohými problémami, ale nie raz sa našli dôvody na oslavu a – spolu sme zostarli o jednu generáciu! Keď sme klub zakladali, boli sme ešte mladí a krásni, teraz sme už len krásni...

Novocon 08 sme poňali trochu inak, dôstojnejšie ako po iné roky. Hoci aj situácia v klube nie je posledné mesiace nijak ružová, dokázali sme sa zmôcť na celkom príjemnú oslavu. Tichú a skromnú, ale - našu!

O tom, ako urobíme Novocon 08 sme začali špekulovať už dakedy na jar. Už vtedy vzišli tri alternatívy – prvá: urobiť ho veľkolepo, maximalisticky, t.j. pozvať ľudí z celého fandomu a baviť sa dva dni v kuse. Druhá – pozvať len vybraných priateľov a známych a urobiť ho ako jednu celonočnú jazdu. A tretia – minimalistická – urobiť ho len ako čisto klubové posedenie pre členov, nanajvýš pre ich rodinných príslušníkov. Jednomyseľne zvíťazila tretia alternatíva. A na tej sme začali pracovať.

Ako obvykle, najťažšie bolo dohodnúť sa kde, kedy, ako a za čo. Ale aj to sme nakoniec zvládli, aj keď je pravda, že v posledných mesiacoch to s klubom vyzeralo všelijako len nie dobre. Účasť na stretnutiach bola minimálna. Ale na prípravnej schôdzi sa všetko dohodlo a o týždeň, 12. 12. 2008 sme to rozbehli.

Najväčšia zmena oproti minulým rokom bola v tom, že sa nevaril nijaký guláš, kapustnica či perkelt. Tentoraz sme to poňali inak – slávnostnou večerou v salóniku hotela Korzo. Nemuseli sme sa o nič starať, pekne sa postarali o nás. Bolo to ozaj pekné a oveľa dôstojnejšie. Prípitky, slová uznania, spomienky...spomienky na čas jednej generácie strávený spoločnými besedami a inými akciami. Bolo toho veľa. A bolo to pekné.

Po večeri, ktorú z dvoch tretín sponzoroval Belko Gottgeisel, sme sa vrátili do knižnice. Evka Seková a Jožko Hučka sa tentoraz podujali na úlohy kvízmajstrov (ja som kategoricky vyhlásil, že nijaký novoconský kvíz nerobím, že aspoň raz za dvadsať rokov sa chcem sám nejakého zúčastniť). Evka to zobrala vcelku zaujímavo – všetky otázky sa týkali scifi seriálov. A keďže väčšinu som videl. Podarilo sa mi uspieť, aj keď až po rozboji s Lacom Pšenákom.

Kvíz Jožka Hučka bol trochu ťažší. Jožko je veľký priaznivec Zemeplochy a takmer celý jeho kvíz sa týkal jej. Problém bol v tom, že okrem neho a Evky ju v klube skoro nikto nečíta. A tak aj test dopadol – správnych odpovedí bolo minimum, v podstate sme len hádali. Kto to vyhral sa už ani presne nepamätám. Ale ani to nie je dôležité.

A potom už bola len voľná zábava až do noci. Keďže sme si do zasadačky dali namontovať internet, mohli sme pozeráť youtube.com a z neho všetko možné, čo nás zaujímalo. Hlavne muzika mala úspech, frčali StatusQuo, Pink Floyd a pod. Ale kukali sme aj zábery z obľúbených filmov, napr. z Pána prsteňov. A Jožko Hučka bol nadmieru spokojný, keď sa podarilo nájsť zábery z chystanej filmovej verzie jedného z prvých dielov Zemeplochy – Farba kúziel.

O polnoci sa podávali studené misy, ktoré vyrobil môj syn. Chutili, ale dosť veľa na nich ostalo, takže sme niečo aj odniesli domov. Ale to tak býva vždy.

A ako hodnotím Novocon 2008 celkovo? No, mohlo to byť aj lepšie, ale vďaka aj za to málo. Na to, aké to bolo výročie nás na jeho oslavy prišlo žalostne málo. Viacerí sa už vopred ospravedlnili (Miloš Vojtek či Števo Konkol), ale mnohí si nedali ani len tú námahu, aby zareagovali na pozvánku – či už pozitívne alebo negatívne.

V sobotu 13. 12. sme sa nad ráno vracali tichým mestom domov s tým, že to ešte nejaký čas spolu potiahneme. Aspoň ten nasledujúci rok a potom sa uvidí. Plány už máme, len ich realizovať. Spokojní sme zaľahli do perín a potom...

... potom prišla zdrvivajúca správa:

16. decembra 2008 náhle a tragicky opustil tento svet náš dobrý kamarát, dlhoročný člen SFK ORION, spisovateľ a skvelý človek Mgr. Štefan HUSLICA.

ORION 56 (2009-02-05)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka,
Hlavné nám. 10,
940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993

E-mail: ondrej.trepac@gmail.com